

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 953

гр. София, 07.02.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в закрито заседание на 07.02.2022 г. в следния състав:
СЪДИЯ: Златка Илиева

като разгледа дело номер **5912** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144 от АПК вр. чл. 248, ал. 1 от ГПК .

Образувано е по молба от 29.12.2021г., подадена от адвокат А. Г. Г., САК , в качеството му на пълномощник на Българска Народна Банка, с искане за изменение, в частта за разноските, на Решение № 6862 от 22.11.2021 г., постановено по административно дело 5912/2019 г. на АССГ, 18-ти състав.

В молбата е посочено, че правилото на чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ гласи, че ако искът бъде отхвърлен изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството, като „разноски“ следва да се тълкува в смисъл на всички разноси по делото, каквото е несъмнено и адвокатското възнаграждение. Релевирани са доводи, че разходите, направени от страната за ангажиране на адвокат несъмнено представляват разноси по смисъла на разпоредбите на чл. 78, ал. 3 от ГПК и на чл. 143, ал. 4 от АПК и като такива подлежат на възстановяване от насрещната страна в процеса, съобразно изхода на правния спор.

В срока, предоставен от съда, ответникът по молбата не изразява становище

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Така депозираната молба е допустима, като подадена в срок и предвид изхода на правния спор досежно разноските. Същата е неоснователна по следните съображения:

С Решение № 6862/22.11.2021 г., постановено по административно дело №

5912/2019 г. по описа на АССГ, съдът е уважил частично единия от предявените от В. Д. М. иск срещу Българска народна банка икове за обезщетяване на понесени от него имуществени вреди, в резултат на незаконосъобразно бездействие на служители на банката. Вторият иск е отхвърлен изцяло.

С оглед изхода на спора и разпоредбата на чл.10 ал.4 ЗОДОВ, съдът е приел, че разноски на ответника не се дължат. В съдебното решение е посочено изрично, че искът е предявен на 30.05.2019 г., т.е. преди влизане в сила на чл.10, ал.4 от ЗОДОВ (ДВ,бр.94/2019 г.), поради което разноските следва да се присъждат по правилото на чл.10, ал. 2 от ЗОДОВ. Съгласно последното, при отхвърляне на иска, ищецът дължи на ответника разноските по производството, но същите не включват разноски за адвокатско възнаграждение.

В своята практика съставите на АССГ еднозначно приемат, че в производствата по ЗОДОВ разноски за адвокат, при отхвърляне на иска, не се дължат по дела, образувани преди влизане в сила на разпоредбата на чл.10 ал.4 от ЗОДОВ.

Противоречиви становища по този въпрос са формирани от различни състави на ВАС. В част от постановените съдебни актове се приема, че разрешението, дадено с новата алинея 4 на чл.10 от ЗОДОВ следва да се прилага и за заварените дела, с оглед изразената воля на законодателя по този въпрос, а и за да се избегне занапред различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време. Аргументи в тази насока се черпят от мотивите на Определение № 2/20.04.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2019 г. на ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС, които нямат задължителен характер. С последното е отклонено искането на Главния прокурор на Република България за приемане на съвместно тълкувателно постановление от Общото събрание на съдиите от Гражданската колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по следния въпрос: „В хипотезите на чл. 10, ал. 2, респ. на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, дължи ли ищецът разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато юридическото лице – ответник по иска, съгласно чл. 205 от АПК е представявано в съдебното производство от юрисконсулт?“, тъй като е прието, че този въпрос вече е намерил законодателно решение.

В други свои решения ВАС приема, че разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), според която ищецът дължи на ответника възнаграждението за един адвокат, ако е имал такъв, се прилага само за дела, образувани след приемането ѝ. Законодателните промени в чл.10 от ЗОДОВ действат занапред, на основание §6, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ. Ето защо, цитираната разпоредба не е относима към производства, образувани преди влизане в сила на изменението на закона.

Настоящият съдебен състав споделя второто становище.

Съгласно чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ, при отхвърляне на иска, разноските по производството се заплащат от ищеца. Липсата на изрична разпоредба, която да определя съдържание на понятието "разноски по производството" по начин, различен от този, употребен в алинея 3 на чл. 10 ЗОДОВ и в чл. 78, ал. 1 ГПК, ясно установява волята на законодателя, в хипотезата на алинея 2 на чл. 10 ЗОДОВ, дължими от ищеца да бъдат

само направените от съда и страните разноски по производството, не и таксите и възнаграждението за един адвокат.

Разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.), според която ищецът дължи на ответника възнаграждението за един адвокат, ако е имал такъв, се прилага за дела, заведени след приемането ѝ. Законодателните промени в чл.10 от ЗОДОВ действат занапред, на основание §6, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ. Ето защо, цитираната разпоредба не е относима към настоящото производство / образувано на 30.05.19г./. Волята на законодателя в насока направените законодателни промени да действат занапред е категорично и ясно изявена. Ето защо, настоящият състав намира за недопустимо със съдебен акт да се придава обратно действие на правна норма.

С оглед на горното, в хипотеза като настоящата, когато единият иск по ЗОДОВ е отхвърлен изцяло, а другият -частично, ответникът има право на направените по производството разноски за изцяло отхвърления иск, но не и на възнаграждение за един адвокат. Това прави искането на молителя за изменение на решението, в частта относно разноските за адвокат, неоснователно.

Неоснователно е искането и за изменение на решението, в частта относно възложените в тежест на ответника разноски за ССЧЕ.

Както е посочил в първоначалния съдебен акт, сторените от съда разноски за вещо лице са направени с оглед първата искова претенция за заплащане на обезщетение. Същата е приета за частично основателна.

Съгласно разпоредбата на чл.10 ал.3 изр.1 от ЗОДОВ, при пълно или частично уважаване на иска, ответникът следва да заплати внесената ДТ и разноските. Семантичният анализ на текста, въз основа на употребата на думите „внесената“ и „разноските“, налага извод, че на ищеца, респективно на съда /когато не са сторени такива предварително от страните/, се дължат всички разноски, независимо от пълното или частичното уважаване на исковата претенция. / В този см. Р325/17г. по адм.д.611/16г. на АдмС В., Р51/17г. по в.гр.д.25/17г. на ПАС, Р2680/18г. по в.гр.д.1177/18г. на САС, Р1726/18г. по адм.д.12373/15г. на АССГ и др./. Аргумент в тази насока, съдът черпи и от изречение второ на цитираната норма, в което изрично е направено уточнение ,че адвокатско възнаграждение се дължи съразмерно уважената част от иска. Такова липсва в съдържанието на текста, касаещ останалите разноски.

В заключение, съдът намира, че следва да остави без уважение искането на БНБ за изменение на решението в частта му за разноските.

Така мотивиран, съдът,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Българска Народна Банка за изменение на Решение № 6862 от 22.11.2021 г., постановено по адм. дело № 5912/2019 г. по описа на АССГ в частта му на разноските, като неоснователно.

Определението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: